See sündinud oli, saatis Suri oma õhuobuse selle
kodu tagasi. Kodu tundis ta ennast nõnna vä
sinud olevat, et ta magada taktis. Tema kirjut
oma sängi päitse peale õige suure tähtedega:
„Kes mind enne kolme pääva magamast üles
aab, see peab surema.“ – Kui Suri ää läks, tu
kindral mõtles: ots, kas ta saejal oli; maka,
lasgis kuninga tütart surnuga ähvardades tõsta
da, et see teda enese peigiaks pidi tunnistama
ning siis ta peale selle kadu, kes kindral ääreni
mata suure annuga vasta võeti ja kuninga v
mehest nimetati. Aga oli aga kuninga tütar õ
netu, ta ei võind seda iganest inimest sugugi
armastada, aga mis ta pidi teema. –
Kui kuninga majas niisugused asjad sündisid,
majas Suri oma kodu raskeste. Kõik panid
tema magamist, ispäranis tema kirja, mis sõng
päitse peale oli kirjutud, nääa imest. Sutt eazem
peazi laigali. Palju inimesi käis seda vaatama
aga üksi ei uskund seda üles aama. Kuuka
ninga tütar läks seda teistega üles vaatama.
Aga imet! Kui ta tema silmi nägi, olid need

temale sõna tahtvad. Peaeesi nägi ta tema kää
ümber oma poole südi. See pidi tema peigiaja
olema. Ja kui naad parajaft seda vaatasid,
ärkas Suri üles. Koke sai ta kuninga majasse
viidud ning nimetati kuninga väimeheks, kuna
petis kindral oma teenistud palka sai. Siin
läks kua Suril õnnest oma ijada tundma suada,
selst et tema ija kuninga õues vakt oli. Ema ja
vend said kua sinna kutsutud, kes naad üles
koos tänapäävani elavad, kui naad veel ei ole
ää surnud. –

Üleste kirjutatud saan
Lasi sunst Lauiskich. Raadumae-
res.

2 Sulased õpetused.

Ennemiste kündis üks mees põllu peal.
Sgakord, kui ta teisi vaa otsa jõudis, tandis
ta adra tagasi. Tema sinna tuli üks all
mehike ja üttles temale: „Mispäraft ja tagasi
tulles tina vagu ei aa?“ „Jah, kuda ma aan,“
kostis kündja, „siis pöörab mu adra mulla
teisele poole.“ „Pole viga,“ kostis vanake,